

De Ulu-Cultus

De Ulu-Cultus

Martin Lempersz

Voor Henk

Schrijver: Martin Lempersz
Coverontwerp: Martin Lempersz
ISBN: 9789463188005
© Martin Lempersz

1

Het voor zijn geestesoog opdoemende wezen was boosaardig; meer dan een klomp vlees, minder dan een geest. Even leek de massa een menselijke vorm aan te nemen, verwrongen, naakt en uit de toorn zelf geboren. De prediker op het podium liet de lucht smeulen en leek vastbesloten al het leven tot in het niets te smoren.

Nitram hapte naar adem. De commandeur sloeg een aantal malen stevig op de tafel. De jongeman die tegenover hem zat schrok op en keek schichtig in de doordringende ogen van zijn ondervrager. Het wrede beeld vervaagde. De ogen van de jongeling dwaalden mat en doelloos over de blinkende onderscheidingen die op de borst van de commandeur schommelden.

'Ik zal het je nog maar eens vragen,' hoorde hij de dreigende stem, 'en blijf er nou even bij met je gedachten. Die bloedvlekken op je vest, waar komen die vandaan? Het kan niet je eigen bloed zijn, Nitram.'

De bulderende stem moest door de hele herberg te horen zijn geweest. De jongen keek verdwaasd naar de schaaftwonden op zijn handen en haalde zijn schouders op. Vage beelden drongen zich op. De commandeur begon de verklaring die hij juist had opgetekend in zijn boek met nijldige halen door te strepen, schoof zijn stoel aan en boog zich voorover.

'Nog eens, je haalt de dingen door elkaar,' hijgde hij in het gezicht voor hem, maar er volgde een lange stilte. Tenslotte schoof de commandeur zijn stoel weer naar achteren en vouwde zijn armen over elkaar. Zo bleef hij in diep gepeins naar het schrijfwerk staren dat voor hem op tafel lag.

'Had je een wapen bij je?' vroeg hij vriendelijker.

'Ik had een bijl in mijn handen.'

'Vertel verder.'

'Ik zag de mensen overal liggen,' antwoordde Nitram.

'Ja, dat weten we nu dus wel.' De officier zwaaide met zijn armen. 'Maar wat gebeurde daarvoor, ik bedoel, wat was de aanleiding?'

De jongen haalde zijn schouders op, wat kon hij zeggen?

'Die bijl had je aldoor bij je?'

'Ja, ik moet hem ergens bij het dorpsplein hebben opgepakt, ik kan het me niet meer herinneren.'

'Het raadhuis ligt toch achter het dorpsplein?'

'Ja, daar begint de weg omhoog te lopen en kijk je uit over het plein.'

'Was dat de eerste keer dat je uitzicht had op het dorpsplein?'

De commandeur begon te schrijven.

'Ik geloof het wel, maar het kan ook zijn dat ik wel eerst op het plein ben geweest. Ik weet het gewoon niet meer. Nu nog kan ik me niet alles herinneren. Ik probeerde helder te blijven en vluchtte naar het hoogste punt, zoals ons dat verteld is te doen als er dreiging is. Van daar kun je de hele omgeving van het dorp zien. Het uitzicht reikt er tot aan de heuvels aan de andere kant van het dorp, waar onze boerderijen staan.'

'En van daaruit zag je voor het eerst dat jullie boerderij in brand stond?'

'Ja,' klonk Nitram somber, ' ik woonde daar met mijn oom.'

'Maar goed, ga verder met je verhaal.'

'Vanaf het raadhuis voert het Barelpad omhoog naar het hoogste punt van het dorp. Achter mij hoorde ik het gegil weer aanzwellen en toen ik omkeek zag ik een groepje vrouwen met hun kinderen achter mij aan rennen. Alles klonk alsof het uit de verte kwam en soms voelde ik een steek in mijn hoofd. Dan wist ik dat ik haast moest maken. Ik schreeuwde dat ze veel harder moesten rennen, maar ze kwamen niet vooruit met hun kleintjes. Ik kon onmogelijk terug rennen om ze te helpen, want ik voelde dat wanneer ik mijn pas inhield mijn bewegingen sterk begonnen te vertragen en de druk in mijn hoofd toenam. Ik zou volledig verstijven net als al die anderen. Ik keek een tel later weer om en zag dat ze op de grond lagen. Alleen de vrouw van de imker

stond nog overeind. Haar kind lag al op de grond en ik zag hoe ze zich over haar heen bukte en toen viel ook zij neer.'

Weer schoof de Commandeur zijn stoel naar achteren en weer viel er een stilte waarin hij elk woord in overweging nam en toen hij zijn ganzenveer weer opnam en terug bladerde vreesde Nitram dat hij opnieuw zou beginnen.

Hij wist niets van deze man, behalve dat hij hem diende aan te spreken met commandeur Caliste en dat hij de een of andere bevelhebber was van Graaf Altbach uit het noordelijk gelegen Opperdal.

Af en toe drongen geluiden, vanuit de gelagkamer beneden, de kleine ruimte binnen. Het maakte de stilte die was gevallen extra gespannen. Hij schrok toen de deur plotseling werd geopend.

'Ah, de patroon van wacht,' knikte de commandeur naar de nieuwkomer.

De hoogste officier van de markies was een opmerkelijke verschijning met zijn kleine ronde gestalte. Met kordate kleine passen stapte hij het vertrek binnen, salueerde nauwelijks waarneembaar en plantte zijn blinkende helm met pluimen in de kleuren van Markies Leonoren met een smak op de tafel. Voorzichtig begon hij de zilveren knoopjes, die zijn gele zijden jasje rijk was open te peuten alsof het een gebeurtenis was waar hij de tijd voor wilde nemen omdat hij er lang naar had uitgezien. Ondertussen staarde commandeur Caliste met ergernis naar de omgekeerde zilveren vaas met pluimen die even daarvoor de kale schedel van de patroon van wacht had bedekt.

'Bij ons in het Opperdal,' zo begon hij, 'is het volstrekt ongemanierd een hoofddeksel van welke aard ook op de tafel te plaatsen.'

'Maar u bevindt zich hier niet in het Opperdal,' antwoordde de patroon van wacht luchtig, zonder van zijn peuterwerk op te kijken. 'Hier in het domein Leonoren mogen we zelfs met de voeten op tafel, zolang je maar geen schoeisel draagt en wacht tot iedereen klaar is met eten.'

De patroon trok een stoel naar zich toe en alvorens hij er op plaats nam bonkte hij er bij wijze van test een aantal malen mee

op de houten vloer. Nadat de stoel stevig genoeg was bevonden nam hij plaats, draaide zich naar Nitram en wreef zijn handen ten teken dat hij er helemaal klaar voor was.

'Dus jij bent Nitram Taupin begrijp ik? Blijf zitten jongen, je hoeft voor mij niet op te staan. Ik ben Mariott Guillaume de patroon van wacht en verantwoordelijk voor de veiligheid van Markies Leonoren,' zei hij toen met trots, 'maar momenteel ben ik vooral belast met het bestrijden van de roversbenden van Heekbar de Hekelige, die de handelsroutes onveilig maken.'

'Wat u slecht afgaat,' schimpte de commandeur, 'en waarom de markies mij opdracht heeft gegeven uit te zoeken hoe het kan dat het aantal overvallen op handelsreizigers alleen maar toeneemt.'

De patroon van wacht betoonde zich onverstoorbaar en richtte zich weer tot de jongen.

'Het is toch zo dat je vader de befaamde fruitteler is die de gaarden van de markies inspecteerde?'

'Dat was niet zijn vader, maar zijn oom,' antwoordde commandeur Caliste voor de jongen, misprijzend en bladerend door de aantekeningen. 'Hij is grootgebracht door zijn oom. Je bent wel goed op de hoogte.'

De patroon van wacht schikte zijn jasje, sloeg zijn benen over elkaar en vouwde zijn handen alsof hij zich opmaakte voor gebed.

'Hier lees dit even door,' zei de commandeur en schoof het boek naar de patroon, 'dit is wat de jongeman tot dusver heeft verklaard.'

De patroon vingerde een brilletje zonder pootjes uit zijn uniformjas en begon te lezen.

'Hier staat geschreven,' zei hij en keerde zich weer tot Nitram, 'dat je vanaf de bosrand aan het eind van het Barelpad zag hoe er steeds meer plundersaars over de heuvels richting het dorp oprukten en elke boerderij in brand staken.'

Nitram knikte vermoed.

De patroon keek de commandeur een moment aan en vroeg zich murmelend af hoe betrouwbaar de getuigenis van deze jongen

was, greep zijn brilletje van zijn neus, stoof op en dribbelde de kamer uit. Het was goed te horen hoe de patroon de trap af stampte. Alle planken van de herberg leken te kraken. Vanuit de gelagkamer beneden dreunden zijn bevelen door de nering.

'Ik heb wat boodschappers uitgezonden,' zei de patroon toen hij weer plaats nam op zijn stoel.'

'Ik heb het vernomen,' klonk commandeur Caliste verveeld, 'als er ruiters aan te pas zijn gekomen dan zouden er Overlanders bij betrokken kunnen zijn geweest, maar dat kneuterige volkje acht ik nergens toe in staat. Evengoed is het de bende van Heekbar. Het is niet moeilijk voor ze aan paarden te komen. De boeren verkopen alles voor een habbekrats na de matige oogsten van vorig jaar en er zijn er steeds meer die samenspannen met dat roversgepeupel...'

'Kom nou,' smaalde de Patroon, 'niet overdrijven.'

'Of zich zelfs aansluiten.'

'Welja,' wierp de patroon tegen, 'de Overlanders fokken snelle paarden. Het is een nauwe zee-engte en hun boten kunnen ongemerkt in de nacht de oversteek hebben gemaakt. Ze kunnen zelfs stroomopwaarts de rivier zijn opgevaren tot aan het achterland van Barel. Het kunnen onmogelijk de Aardheren zijn geweest. Hoe kunnen die ongemerkt helemaal vanuit het noorden langs de oostkust varend voor de kust van Barel opduiken?'

'Nee, dat lijkt me ook onwaarschijnlijk,' gaf commandeur Caliste met tegenzin toe, 'de vloot van de gravin van Poulum ligt in de Oostelijke Zee en de noordelijke grenzen met het Rijk der Aardheren worden nauwlettend in de gaten gehouden. En de markies was nog wel zo zeker dat de Overlanders het na achttien jaren wel uit hun hoofd zouden laten om nog eens voet te zetten op ons federale grondgebied. Hoe naïef.'

De patroon van wacht voelde het als zijn plicht om als opperbevelhebber van de Militie Elite van de markies hier tegenin te gaan.

'Alle hofhuizen hebben zich geconcentreerd op de noordelijke grenzen,' begon hij, 'niet alleen de markies. Mogelijk hebben de

bedreigingen van de Aardheren aan de noordelijke grens van de afgelopen tijd alleen maar gediend als afleiding.'

Commandeur Caliste nam deze woorden serieus in overweging en zei toen nadenkend: 'Kan ik de markies, die aan het hoofd van de dynastie van hofhuizen staat, laten weten dat zijn bevelhebber de conclusie trekt, dat de Aardheren in het complot zitten? Dat ze achter de aanval op Barel zitten? Dat zou een aanklacht tegen alle Hofhuizen van de Aardheren zijn. Oorlog dus.'

De patroon van wacht slaakte zo'n diepe zucht dat de pluimen op de tafel wild begonnen te wuiven. De vetlamp flakkerde zodat de schaduwen in de kamer onrustig dansten.

'Nee,' besloot hij toen, 'laat het erbij dat het hier om een aanval van de Overlanders gaat. Trouwens, de markies staat dan wel aan het hoofd van de dynastie van hofhuizen, maar hij zal nooit ingaan tegen de Koning. Voorlopig zal de koning de Aardheren het voordeel van de twijfel geven.'

Juist toen Nitram zich begon af te vragen of de heren zich nog wel bewust waren van zijn aanwezigheid richtte de commandeur uit het Opperdal zich tot hem.

'Ik denk dat het beter is dat jij beneden eerst wat gaat eten, dan kun je wat tot rust komen. Ik denk dat de patroon van wacht en ik nog het een en het ander te bespreken hebben.'

En terwijl Nitram opgelucht de deur achter zich sloot hoorde hij hem zeggen: 'Ik stel voor dat ik met een gedeelte van mijn mannen terugkeer naar de markies om Graaf Altbach te vertegenwoordigen in de besprekingen die ongetwijfeld zullen gaan plaatsvinden. Ik vertrek vanavond nog.'

Vanwege een maritieme oefening lag de vloot van het domein Poulum al enige tijd voor de kust van Varik, tot grote ergernis van de Variker vissers die er herhaaldelijk op hadden aangedrongen bij de bevelvoerder van de vloot ter plaatse, ruimer sop te kiezen. Die bevelvoerder was kapitein Wolbar, maar hij was niet van plan zijn schepen te verplaatsen voor wat hij 'het opborrelend zeeschuim' noemde. Pas toen de voorzitter van de Variker vissersbond, zijn beklag had gedaan bij de voorzitter van het Federale Genootschap voor Visserij en Binnenvaart en deze op zijn beurt tijdens een zonovergoten tuinfeest bij de markies een bevelschrift had weten los te borrelen en het nieuws bij zonsondergang per postduif op de voorplecht van de Poulum Pracht was geland, leek er een doorbraak te zijn ontstaan in het voordeel van de vissers. Voor de verveelde bemanning van de fregatten zou dit een welkome ontwikkeling zijn geweest want de ligging hier aan de rotsachtige kust met zijn vervaarlijke klippen beperkte de variëteit aan maritieme oefeningen zo ongeveer tot het drie maal daags ophalen van het anker en hijsen van de zeilen en het even zo vaak weer neerlaten van het anker en het strijken van de zeilen. Maar kapitein Wolbar had het hier niet bij gelaten. Hij had immers strikte orders van de gravin van Poulum om juist met de nieuwe schepen te exerceren in ondiep water tussen klip en rots en wel uitgerekend pal voor de kust van Varik. De kapitein, bereidt om zijn eer te voorzien van een strubbelingetje met de markies zelf, gooide nog diezelfde avond bij zonsondergang, eigenhandig de duif de lucht weer in.

De avond daarop verscheen het vermoeide beestje in het venster van de werkkamer van de markies. Deze zat eenzaam aan zijn schrijftafel. Met zijn rechterhand ondersteunde hij zijn hoofd en met de ander hield hij een ganzenveer vast waarmee hij besluiteloos op een stuk geelachtig papier tikte. Af en toe bolde

hij zijn wangen of tuitte hij zijn lippen. Dan weer vertrok zijn gezicht in een bedachtzame grimas om dan toch weer met een zucht over te gaan in het bollen en tuiten. Juist toen hij zich bedacht dat een avondwandeling op zijn landgoed hem weleens goed zou kunnen doen, merkte hij een zacht koerend geluidje op. 'Post! Nou, laat maar eens zien wat je hebt, mijn duifje.' De markies kwam overeind, maar toen hij naar het venster liep vloog de vogel op en ging met zijn boodschap op een tak zitten in een zwierpoen niet ver van het raam waar hij bleef zitten tussen de roze bloesems.

'Nou, nou,' zei de markies met verontwaardiging in zijn stem, terwijl hij half uit het venster hing om te zien waar de duif was gebleven.

'Altijd datzelfde moeilijke gedoe met die Poulumse duiven,' mompelde hij toen hij een rode ring zag schitteren aan een van de pootjes.

'Toch niet weer dat gelazer over die schepen?'

Beneden op het gazon zag hij een man lopen met een wit schort en een varkenskop onder zijn arm.

'Wie mag dat zijn?' dacht de markies. 'Vast en zeker personeel.'

Hij zette zijn handen aan zijn mond en riep: 'He, jij!'

De man beneden op het gras keek verrast om zich heen.

'Kijk omhoog,' riep de markies.

Verbaasd keek de man omhoog en zag hoe de markies half uit het venster hing.

'Wie ben jij?' riep de markies.

'Ramos, heer. Kokshulp.'

De markies fronste zijn wenkbrauwen en keek even naar de duif die ondertussen begonnen was met het poetsen van de veren, maar geen aanstalten maakte om de boodschap af te komen geven.

'Wel voor de domme,' gromde de markies.

'Als dat alles is, heer,' riep de man op het gras en maakte aanstalten zijn gang te vervolgen.

'Haal bij de tuinman een zak duivenvoer en breng die hier,' riep de markies onthutst door zoveel vrijpostigheid.

De duif hield even op met poetsen en keek naar de man beneden en vervolgens naar de markies. Deze strekte zijn armen uit naar de duif en zei strelend: 'Kom maar, dan krijg je dadelijk iets lekkers.' De vogel stak zijn kop tussen zijn veren.

'Vervelend beest,' gromde de markies en zag hoe Ramos de kokshulp ondertussen zijn gang naar de keukens had voortgezet. 'Waar ga jij heen?' schreeuwde de markies ongeduldig, 'het voer is de andere kant op.'

De man draaide zich om en riep iets wat de markies niet goed kon verstaan.

'Harder,' schreeuwde de markies. Daarop zette de kokshulp de varkenskop op het gras, zodat hij zijn handen vrij had om die als toeter te kunnen gebruiken.

'Ik moet de varkenskop eerst afleveren in de keuken, dat moet van de kok,' klonk het nu.

'Wie denk je wie hier bepaalt wat hier gebeurt en in welke volgorde?' schreeuwde de markies terug. Niet bepaalt vriendelijk vervolgde hij: 'Breng mij onmiddellijk een zak voer en laat die varkenskop waar die is.'

Lusteloos lepelde Nitram door zijn melksoep.

'Nog wat water?' vroeg Allard Crummy de herbergier, en zette zonder een antwoord af te wachten een aarden kruik op tafel.

'Als die belangrijke heren daarboven klaar zijn met jou, dan laat ik de keukenmeid daar wel een slaapplek inrichten en wat schone kleren brengen. Morgen zien we wel verder.' Nitram liet de lepel in zijn kom vallen en staarde afwezig naar zijn brood.

'Ze verdenken jou er toch niet van dat je wat te maken hebt met dat roversvolk?' Nitram hoorde het de waard vragen en toen hij opkeek zag hij hoe Allard naar de bloedvlekken op zijn vest wees.

'Ik weet het niet, maar commandeur Caliste vroeg steeds naar die bijl die ik bij me droeg.'

'Een bijl?' Allard Crummy fronste zijn wenkbrauwen, 'wat moest je daarmee?'

'Om me te verdedigen wellicht?'

'Hoe dan ook, het is goed dat je hier terecht bent gekomen. Je oom en ik waren altijd al goede zakenpartners. Het is vreselijk wat er is gebeurd. Ik hoorde soldaten met elkaar praten. Het schijnt nog maar de vraag te zijn of er verder overlevenden zijn. Het zou ook kunnen dat er nog andere mensen buiten het dorp waren. We mogen van geluk spreken dat commandeur Caliste hier in de buurt was gisteren. Hij was onderweg naar Barleoum en kwam van de markies. Een gedeelte van zijn mannen heeft hij meteen naar Barel gestuurd, maar volgens mij weten ze nu nog niet wat er is gebeurd. Moet je zien hoe nerveus de officieren zijn. Ze hebben echt geen idee.'

Ondertussen was Allard bij hem aan tafel gaan zitten en keek onophoudelijk om zich heen alsof er spionnen uit het Rijk der Aardheren onder de tafels verscholen lagen.

'De patroon van wacht snelde net de trap af en stuurde een aantal van zijn koeriers alle kanten op. Waar ging dat over?'

'Tot waar heb je ons gesprek gevolgd?' vroeg Nitram.

'Ik heb alles kunnen volgen,' sprak de waard heimelijk, waarbij hij waakzaam zijn gelagkamer in de gaten hield.

'Ik moet toch weten wat hier gaande is? Mijn eigen herberg.' Nitram zag voor zich hoe de waard in de voorraadkamer op een tafel staand met zijn oor tegen het plafond had staan luistervinken.

'Je zult wel een stijve nek hebben,' zei hij toen en nam een slok van zijn water.

'Opeens kwam de patroon de trap afstuiven. Hij is nog verrassend vlot voor zijn postuur, dat moet ik hem nageven. Ik maakte dat ik eerder weer achter de bar kwam dan hij in de gelagkamer stond, maar hij snelde naar buiten naar zijn koeriers. Het laatste wat ik opving was dat er ruiters bij betrokken waren.' Met een vragende blik keek hij de jongen aan.

'Ik weet het ook niet. De patroon zei dat dat een belangrijk gegeven was. Misschien verdenken ze nu ook anderen van betrokkenheid.'

'Luister Nitram, je denkt toch niet dat er Overlanders bij waren of zelfs vijandelijke soldaten? Heb je ze gezien? Als dat het geval is zal de koning Markies Leonoren zeker toestemming geven het Rijk der Aardheren binnen te vallen. Daar zal menig zuidelijk domein van de Federatie blij mee zijn, maar voor de zaken is het niet best. Dan kan ik beter meteen mijn boeltje op de kar pakken en maken dat ik veilig binnen de muren van Barleoum kom. Hoewel, ik heb pas nog reizigers aan de toog horen vertellen over een oude dame die een lichtschijnsel had gezien door een rooster in een steeg waar ze woont, nabij haar huis. Er gaan geruchten rond over dolende geesten.'

'Waarschijnlijk in de directe nabijheid van een bierhuis,' murmelde Nitram zonder veel interesse.

'Nee, nee,' zei Allard, 'bij haar huis.'

'Lieden die dit soort onzin verkondigen houden zich doorgaans op nabij een bierhuis.'

'Het waren serieuze heren, jongen,' verzekerde de waard en keek over zijn schouder naar de toog alsof de serieuze heren daar nog zaten.

'Maar wat moeten we,' zei hij toen, 'als de mensen de catacomben van Barleoum niet meer in durven om paddenstoelen te zoeken? En dat terwijl ik toch al nauwelijks kan voldoen aan de vraag naar die heerlijkheid.'

Een intense behoefte om alleen te zijn overmande Nitram.

Commandeur Caliste had Nitram ten strengste verboden zich buiten de herberg te begeven, maar even een frisse neus op het erf van diezelfde herberg kon hem toch niet in grotere problemen brengen dan waar hij zich al in bevond?

Bij de stal ging hij tegen een hek zitten. De waard had hem nog wat brood toegestopt maar hij gooide het naar de paarden die achter hem in de stal stonden. Hoog in een reusachtige eik vochten twee kraaien om het beste plekje op een tak. De schemer was ingevallen maar omdat de wind was gaan liggen beloofde het net zo'n heerlijke lenteavond te worden zoals hij die zo vaak met zijn oom had doorgebracht in de boomgaarden rond hun boerderij. Maar nu hing er tragiek in de lucht en niet langer het serene en onschuldige genoegen van gelukkige fruittelers. Niet langer de vrolijke roep van de trilzwieper of de blauwe merel waarmee hij als kind gewoon was in slaap te sukkelen na een dag les in de dorpsschool en een avond rondrennen in de boomgaarden op de heuvels. Nu klonk elk vogelgezag hem in de oren als een klaagzang. De trilzwieper en de blauwe merel uit zijn kinderjaren waren verworpen tot twee vechtlustige kraaien, strijdend om een slaapplek in een boom, die makkelijk een roversbende onderdak kon bieden.

Zijn benen voelden zwaar van de vermoeiende tocht van Barel door het bos naar Domsch. Het heuvellandschap dat hij moest oversteken had veel van hem gevegd. Niet in de laatste plaats omdat hij voor elk vijandig oog zichtbaar was geweest. Slechts zelden had hij uitgerust tussen groepjes zwerfkeien zoals die er veel waren in de heuvels van Domsch. Hij had het gered. Hoe was

het mogelijk? Hij kon zich niet gelukkig voelen dat soldaten hem hadden ontdekt halverwege de Heuvels van Doms en hem veilig naar de herberg hadden gebracht. Het verlies had hem uitgehold. Nitram sloot zijn ogen en zag zichzelf weer staan aan de rand van het dorp, daar bovenop de heuvelkam. Zijn benen trilden. Zijn hart bonkte. Hij zou door ademnood zijn gestikt als twee handen hem niet tot bewegen hadden gedwongen.

'Blijf hier niet staan,' hoorde hij vaag een stem. Waar het vandaan kwam wist hij niet. Hij voelde hoe hij hardhandig werd omgedraaid. Het onwerkelijke wrede uitzicht op de smeulende heuvels aan de andere kant van het dorp verdween. Twee handen omklemden zijn hoofd en dwongen zijn blik af. Hij keek recht in de ogen van een man die voor hem vaag bekend was. De vislucht die van zijn handen afkwam drong zijn neus binnen.

'Kijk me aan, ik ben Rinko de vishaler. Kijk niet meer om en houd je ogen open.'

Het geluid dat over zijn lippen kwam verstomde traag en slepend. Zijn ogen vielen dicht. Een duizeling die door het duister juist was ingezet verdween met een klap op zijn wang, dan het krachtige schudden van zijn schouders.

'We moeten hier vandaan,' beet een gezicht pal voor de zijne hem toe. Er droop snot over een onverzorgde snor. De woorden drongen nog niet tot hem door, wel de klank. Ogen, bloeddoodlopen en opgezwollen, leken hem van ver aan te staren. Oriëntatie. Weer een klap tegen zijn wang, de andere wang. Het bloed raasde door zijn lijf. Hij hoorde zijn naam roepen. Weer dat schudden. Het kwam van ver. De duizeligheid leek hem zo te verzwakken dat hij niet langer kon blijven staan. Een klap. Hij opende zijn ogen en het draaien verdween.

'Ja goed zo. Blijf wakker en kom mee.'

Nitram voelde hoe er aan hem werd getrokken.

'Ogen open,' nam hij zich voor, 'ademen.' Zijn benen kwamen in beweging. Ze renden het bos in, weg van het dorp. Bladeren knisperden onder zijn laarzen, twijgen braken en takken zwiepten tegen zijn lichaam. Met half dichtgeknepen ogen en zijn armen vooruit gestrekt om z'n gezicht te beschermen rende hij steeds

sneller door de struiken, tussen jonge boompjes door, bukkend voor laaghangende takken, springend over boomwortels en kuilen. Dieren vluchtten voor het aanstormende tweetal weg, door het droge gebladerte van eiken en beuken. Nitram voelde zijn hart als een bezetene tekeer gaan. Het diepe ademen veroorzaakte pijn in zijn borst. Werktuigelijk rende hij achter Rinko aan terwijl hij dit deel van het bos zeker zo goed kende. Het was uitgestrekt en kende veel heimelijke plekken waardoor een vreemde weinig kans van slagen zou hebben om iemand te vinden. Niet ver hiervandaan lagen verborgen door dichte braamstruiken de grijze grotten, zoals de kinderen deze noemden. Nitram had er net als ieder ander kind uit het dorp gespeeld. Een volwassene zou er misschien net inpassen zonder klem komen te zitten. Eeuwen geleden was het gangenstelsel gegraven door de parelhazen. De rammen groeven lange wijde gangen dwars door de wortels van de reusachtige bomen, waardoor deze afstierven. De gedeeltes van de gangen die gegraven waren door de wortels versteenden, de rest stortte in. Zo ontstonden tal van holen. Ieder kind eigende zich een hol toe. Nitram herinnerde zich zijn hol onder de restanten van een mammoetboom. Het was een van de herinneringen die door Nitram heen spookte. Ooit. School. De meester die het allemaal had verteld. De parelhazen. Maar de dorpschool zou nu ook wel branden. Bekende gezichten doemden op. Rinko viel hijgend op de grond, Nitram tuimelde over hem heen.

'Heel even,' hijgde Rinko.

Nitram echter stond snel weer op, bang als hij was weer zijn bewustzijn kwijt te raken. Ze keken achterom. Voorbij het heuvelige boslandschap lag in het dal hun dorp, de huizen, de werkplaatsen, het dorpsplein, er omheen de boerderijen en de befaamde boomgaarden.

'Als de wind van zee zou komen, zou de rook hier te ruiken zijn,' dacht Nitram.

'We zullen ergens moeten schuilen,' piepte Rinko hees, 'maar niet hier.'

'Ja,' zei Nitram, 'ik dacht aan de grijze grotten.'

'Nee we moeten verder, we zijn hier niet veilig. Ik moet er niet aan denken dat die rovers besluiten in het bos hun kamp op te slaan. Dan hebben we ze in onze nek. Hoewel ik eerder denk dat ze hun buit naar hun langschepen brengen en de rivier afvaren naar open zee, we kunnen geen risico nemen. Als de gravin van Poulum haar vloot niet naar de Oostelijke Zee had verplaatst was dit nooit gebeurd.'

'Dan ga je ervan uit dat het niet alleen ordinaire rovers zijn,' dacht Nitram hardop, 'dan mogen we hopen dat de markies het federale leger hierheen stuurt.'

'Ja, natuurlijk doet hij dat,' zuchtte Rinko, terwijl hij weer overeind kwam. Boven hun hoofden, hoog in de strakblauwe voorjaarslucht, krasten kraaien hun ongenoegen over de aanwezigheid van de indringers.

'We hebben geen eten, niets,' zei Rinko, 'dus we moeten wel maken dat we verder gaan. Hoe dichterbij de heuvels van Domsk naderen hoe meer kans we hebben dat we iemand tegenkomen.' Maar beiden wisten dat die kans niet erg groot was in het troosteloze verlaten heuvellandschap tussen het Barelbos en Domsk.

'Kom,' zei Rinko, 'we moeten zo ver mogelijk zien te komen. Het is evengoed mogelijk dat er plundersaars deze kant op komen. Misschien ook niet. Hoe dan ook, we kunnen niet het risico nemen dat we vannacht gewekt worden door een bijl.' Nitram keek weer in de richting van het dorp.

'Ik weet wat je denkt jongen, maar we kunnen niet terug.'

'Misschien hebben ze zich teruggetrokken en is het weer veilig,' probeerde Nitram.

'Dat risico kunnen we niet nemen. De markies zal vast zijn soldaten sturen. Als we die onderweg tegenkomen kunnen we met hun mee terug naar het dorp.'

Nitram knikte. Met tegenzin moest hij zijn metgezel gelijk geven. Ze besloten weer in beweging te komen. Het voorjaar was nog niet ver gevorderd en hoewel het al een tijdje niet geregend had was de kans groot dat er nog water zou staan in de vennetjes, waarvan ze wisten dat ze die weldra in toenemende

mate zouden tegenkomen. Nitram had een vreselijke droge keel gekregen en zijn jonge benen waren ondanks dat ze gewend waren werk te verzetten oververmoeid aan het raken. En nog nooit had hij een stekende pijn gevoeld die wel rechtstreeks uit zijn longen leek te komen. Met ieder, gevangen in zijn eigen web van wanhoop, zwoegden ze voort, totdat ze bij de eerste vennetjes kwamen in een lager gelegen gedeelte van het bos. Ze laafden hun dorst met het koude water, maar geen van beiden liet zich op het zachte bladerdek zakken, hoe verleidelijk dat ook was.

'Daar zouden we ons schuil kunnen houden,' zei Rinko, toen ze bovenop een dichtbegroeide bosheuvel kwamen. Hij wees naar een dichte voor het oog ondoordringbare begroeiing onderaan een groep half omgewaaide en vergane bomen. Het drong tot Nitram door dat het een kapel was en ze zetten het op een rennen en hij vroeg zich af hoe hij dat kon weten.

'Het is een ruïne,' zei Rinko verbaasd toen ze dichterbij kwamen en hij klimop wegtrok, waardoor er een gedeelte van een stenen muur tevoorschijn kwam.

'Je bent hier vast vaker geweest,' zei Rinko en zijn ogen rolden schichtig door het dal beneden hen.

Nitram wilde zegen dat hij nog nooit zo ver het woud in was geweest, maar zijn adem stokte.

De schemer had ingezet. Overal was de roep van de blauwe merel te horen. De vennetjes lagen klein en diep in het dal onder hen. Van hieruit hadden ze een ruim uitzicht over de boomtoppen achter hen. Genoeg zicht om plotseling opvliegende vogels te bespeuren of bewegingen tussen de boomstammen waar te nemen. Eventueel rumoer zou opstijgen en voortijdig hoorbaar zijn. Door de dichte begroeiing waar de kleine ruïne mee was ingekapseld was het binnen donker. Al tastend verkenden ze de bouwval. De vloer, van keien, was droog maar veel te koud om op te liggen. Nitram ontdekte een plank waar hij op ging zitten en liet zich achterover zakken tegen de onvriendelijke kille muur. Begroeiing had door gebrek aan licht en de stenen vloer nauwelijks vat gekregen hierbinnen.

'In ieder geval zijn we hier wel veilig,' dacht Nitram, 'het is onmogelijk dat we ontdekt worden zolang het donker is.' Ondanks zijn sombere gemoed voelde hij een merkwaardig soort geruststelling uitgaan van deze plek. Het voelde bekend, alsof hij hier ooit eerder was geweest in betere tijden, maar in dit gedeelte van het woud was hij nooit geweest, dat wist hij zeker. Hoe had hij dan van zo'n afstand geweten dat het een oude kapel moest zijn geweest? Door de begroeiing was er nauwelijks een steen zichtbaar.

De blauwe merels hadden hun gezang gestaakt. Het was aardedonker geworden in het Barelbos. De vraag hoe het kon dat deze vishaler wist dat de plundersaars met langschepen gekomen waren drong zich aan hem op, maar nog meer verwarring zou hem teveel zijn geworden. Ineen gedoken, verzwolgen door angst en de kille rillingen die door zijn lichaam trokken had hij zijn oren afgesloten om het zachte snikken van Rinko niet te hoeven horen.

In diezelfde houding zat hij toen hij plotseling wakker schrok uit zijn mijmeringen door een paar ferme schoppen tegen zijn laarzen.

'Ze hadden je verboden naar buiten te gaan.' Het beeld van de donkere ruïne vervaagde.

'De patroon van wacht laat je halen. Hij verwacht je boven.' Een soldaat stond groots en wijdbreeds voor hem. Aan het gele uniform te zien en de rode veren op zijn helm en schouders was het een officier van het federale leger. Nitram verbaasde zich over hoe ver weg hij moest zijn geweest met zijn gedachten. Het was al zo goed als donker en de geur van kampvuren vulde de lucht. In een geïmproviseerde koraal stonden de getooide en gezadelde paarden van de zojuist aangekomen soldaten.

'Nou, komt er nog wat van?'

Nitram kwam snel overeind en een duizeling deed hem grijpen naar het hek waar hij zojuist tegen aan had zitten mijmeren. Er stonden sterren aan het uitspansel en gedempte stemmen klonken bij de kampvuren. Geen klinkende wijnkelken. Het gemoed van

de soldaten was in somberheid gehuld. Af en toe klonk het nerveuze gehinnik van een paard.

'Je kent de weg,' zei de soldaat en liep in de richting van een kampvuur.

Over het erf scheerden laag over de grond de lichtgevende oranje stervlinders, alsof het vonken waren rechtstreeks afkomstig uit het firmament. Voor het eerst bedacht Nitram zich dat zijn oom daar tussen de sterren zou zijn. Zijn geestkracht zou nu wel volledig zijn opgegaan in het bewustzijn van al het leven. Zijn geest zou oplossen in die immense ruimte en de balans tussen licht en duister ten goede beïnvloeden, daar was hij van overtuigd.

Terwijl hij over het erf terugliep naar de herberg merkte hij dat het niet meer enkel wanhoop en verdriet was wat hem beheerste. De stappen die hij zette leken hem minder moeite te kosten. Even beving hem een sfeer van rust die krachtig genoeg was om alle verwarring te verdrijven en de honger naar zijn oom en de boerderij te stillen. Hij had die plotselinge opwellingen vaker meegemaakt, maar nu stond het gevoel van harmonie die het teweeg bracht in een verontrustend groot contrast met de werkelijkheid.

De treden die leidden naar de kamer op de vliering waar de patroon van wacht het verhoor wenste voort te zetten kraakten en piepten en Nitram voelde hoe de soldaten die in de gelagkamer zaten hun schransen hadden gestaakt en zijn gang naar boven volgden alsof hij de markies in hoogst eigen persoon was, of zelfs de koning. Wat was er gaande?

De patroon van wacht had het zich in zijn afwezigheid niet bepaald moeilijker gemaakt dan nodig was. Hij had zijn uniformjasje over de stoel gehangen. Zijn laarzen had hij bij de deur gezet, mogelijk om gepoetst te worden en zijn voeten rustten op de stoel waar eerder commandeur Caliste op had gezeten. Op de tafel stond zo ongeveer alles wat de keuken te bieden had.

De patroon keek niet op toen Nitram binnenkwam.

'Hier, neem wat van die paddenstoelen, het zijn de laatsten, als ik de waard mag geloven. Hij vraagt er in ieder geval een aardige prijs voor.' Nitram bedankte. 'Ik zag je praten met die waard,' smakte de patroon, terwijl hij met zijn dikke stevige vingers een okkernoot brak. 'Wat wilde hij weten?'

'Of die ruiters Aardheren waren,' antwoordde Nitram.

'Dat zijn we nou juist aan het uitzoeken,' zei de patroon en veegde met een tafeldoek zijn kin schoon, 'het is mogelijk, maar niet geheel waarschijnlijk. Dan zouden ze per schip moeten zijn gekomen. Dat zou je verwachten bij een invasie, maar daar is geen sprake van. De vloot van de gravin van Poulum ligt al maanden in de Oostelijke Zee, min of meer tussen het Rijk van de Aardheren en de haven van Barleoum, ergens voor de kust van Varik. Kom daar maar eens door zonder slag of stoot. Het kunnen zelfs Overlanders zijn geweest. Geen idee van welke stam, maar die waren in het verleden wel vaker samen met Heekbar de Hekelige op strooptocht. We mogen van geluk spreken dat Commandeur Caliste naar Barleoum op weg was en zijn mannen je hebben gevonden.'

Nitram voelde zich bijna ongemakkelijk worden door de openheid waarmee de patroon over militaire aangelegenheden sprak, maar hij wist net zo goed dat tegen de tijd dat hij de herberg kon verlaten en spreken met wie hij wou en waarover hij wou, de informatie waardeloos zou zijn geworden.

'Zit Heekbar de Hekelige achter de aanslag op Barel?' Nitram hoorde het zichzelf vragen.

Het antwoord kwam resoluut en liet geen ruimte voor een vrije interpretatie.

'Die zit achter alles wat de federatie van de zuidelijke domeinen schade toe kan brengen.'

De patroon nam zijn wijnkelk op, merkte dat deze leeg was en reikte naar de kruik, bedacht zich, nam zijn voeten van de stoel en zei met een vies gezicht alsof de okkernoot hem niet smaakte: 'Hij is de meest beruchte en wrede plunderaar en moordenaar waar wij mee te maken hebben. Dat hij macht heeft en zeker niet onderschat moet worden heeft hij al eerder bewezen, maar wat er

gisteren is gebeurd kan hij niet alleen gedaan hebben.' Om die laatste woorden kracht bij te zetten had hij met een wijsvinger stevig op het tafelblad getikt en met de ander boven zijn hoofd gezwaaid.

'Mondjesmaat krijgen we informatie binnen vanuit Barel, maar alles wijst op zijn betrokkenheid. Hij schrikt nergens voor terug, en zijn enige zwakke punt is zijn drankzucht, dan is hij nogal explosief en roekeloos, extreem gewelddadig en uitermate wreed. Toch zijn z'n daden zelden impulsief. Je zou zelfs kunnen stellen dat hij bedachtzaam is. De daad van gisteren is duidelijk voorbereid en alles is er op gericht het gezag van de markies te ondermijnen.'

Er viel een stilte.

'Nou, jongen,' wipte de patroon plots op, 'neem wat van de schaal. Ik zou wat noten voor je kunnen pletten. Die melksoep die ik je zag eten maken van een jongen geen man.'

De corpulente kleine man met zijn wiegende brillette en onverschrokken eetlust scheen als geen ander in staat om met zijn geveinsde frivole maniertjes anderen te manipuleren. Hij kwam nauwelijks met zijn voeten op de grond en Nitram vroeg zich af hoe deze man, die toch echt bevelhebber was van de Militie Elitie van de markies het klaarspeelde zelfstandig een paard te bestijgen. Zijn ogen waren half gesloten, waarschijnlijk om het denken te vergemakkelijken.

'Ik heb je oom weleens ontmoet bij de markies,' smakte hij toen, 'Ik dacht altijd dat hij je vader was. Hij keurde de boomgaarden en had een buitengewoon scherpe geest. Net als jij. Wie zal het zeggen waar het je naartoe voert.' Bij deze laatste opmerking kreeg Nitram een onaangenaam gevoel, doch tijd om de woorden te laten bezinken kreeg hij niet. De patroon vervolgde: 'Commandeur Caliste vertrekt vanavond nog. Hij zal overleg plegen met de markies. Ik neem het onderzoek verder over. Hij zal beneden nog wel zitten te schransen. Ik hoop dat hij wat korengritkoeken overlaat voor mij.'

De patroon van wacht wipte even op van de stoel om hem aan te schuiven en terwijl hij door het boek voor hem begon te bladeren

om te zien waar commandeur Caliste de laatste woorden had neergeschreven bleken zijn gedachten alweer van een andere orde.

'Soldaten kammen momenteel het Barelbos uit, dat duurt nog wel even want het is nogal een uitgestrekt gebied, maar er zijn verse sporen gevonden van de plundersaars.'

'Dus ze waren ons toch achterna gekomen,' dacht Nitram, maar hij zei opgewonden dat Rinko dan toch gelijk had.

'Wie is Rinko?' vroeg de patroon en tilde het boek op om eronder te kijken. Blijkbaar zocht hij iets.

'Het is maar goed dat we voor het donker toch nog zo ver zijn gekomen,' ging Nitram verder.

'Wacht even,' klonk het vanonder de tafel, maar Nitram hoorde het niet.

'En we renden vanaf de heuvel door het Barelbos....' De patroon tastte in zijn jas. De stem van de patroon klonk verontwaardigd door de kleine ruimte: 'Heeft die idioot mijn beste ganzenveer meegenomen! Wacht even. Hij zit vast nog beneden op kosten van de markies de keuken leeg te roven. Ben zo terug.' Terwijl hij bijna over zijn laarzen struikelde die bij de deur stonden kon Nitram de patroon horen zeggen: 'het is gewoon een zakkenroller, zoals al die officieren uit het Opperdal.' Buiten adem en mopperend nam de patroon niet veel later weer plaats op zijn stoel. Even hield hij de ganzenveer omhoog voor het geval het Nitram nog niet duidelijk mocht zijn waar het allemaal om te doen was. Klaar om Nitrams woorden op te tekenen vroeg de patroon: 'Wie is die Rinko?' Nitram vertelde het hele verhaal van hun vlucht. Het bloed gonsde in zijn oren toen hij besepte dat Rinko hem een tweede keer had gered, door het zekere voor het onzekere te kiezen en niet terug te keren naar het dorp. Volgens de patroon van Wacht hadden er dus wel degelijk rovers achter hun gelopen, zij het op een grote afstand. Doch, wanneer ze eerder hadden besloten te schuilen, waren ze zeker gevonden. De rovers kenden en doorzagen vrijwel elke verbergtruc, gespitst als ze waren op elke onnatuurlijke oneffenheid in het woud.

De patroon luisterde geduldig en zijn ganzenveer kraste gretig in het boek. Als het te snel ging stak hij een hand omhoog, dan zag Nitram de veer bewegen en vulde het vluchtige gekras de ruimte. Het viel Nitram voor het eerst op hoe zwaar de schrijver door zijn neus snoof, goed mogelijk van inspanning.

'Toen ik wakker werd was Rinko verdwenen.'

'Ik neem aan dat als hij Barleoum haalt hij zich daar zal melden. Hij zal trouwens wel moeten want anders komt hij de poort niet eens door. Hopelijk melden zich nog eventuele andere vluchtelingen zich daar. Mogelijk treffen we meer dorpsbewoners aan die op het moment van de aanval buiten het dorp waren. Het is te hopen dat ze niet alsnog in de handen zijn gevallen van de moordenaars. Toen soldaten vannacht Barel aantroffen, zoals jij hebt beschreven, heeft commandeur Caliste meteen verschillende autoriteiten op de hoogte gesteld per postduif. Op dit moment moet elk hofhuis op de hoogte zijn. Nitram, ik heb het idee dat er meer is dan je ons tot nu toe hebt verteld. Niet dat we vermoeden dat je iets achter houdt, waarom zou je, maar je kunt je niet alles herinneren.'

'Maar ik heb al gezegd dat als ik niet het dorp was uitgerend dat ik dan net zo was geëindigd als de rest.'

'Bedoel je dat die, laten we zeggen, verdoving, het geheugen uitschakelt?'

'Ja lijkt me.'

'Lijkt mij niet. Daar gaat het ons nou juist om. Ik denk dat je bewustzijn je dan in de steek laat.'

'Maar waarom?'

'Ik kan vermoedens uitspreken, want die hebben we en een aantal ervan lijkt je te bevestigen. Daarom hebben we berichten laten versturen door de prefect van Doms. Als je begrijpt wat er mogelijk is gebeurd, dan begrijp je des te meer dat dit geen kleinigheid is.'

'Geen kleinigheid? Dat begrijp ik zo ook wel. Een heel dorp is van de aardbodem verdwenen. Mijn oom is vermoord en ik heb geen idee door wie en waarom. Natuurlijk is dit geen kleinigheid. Wie dat niet inziet verdient het licht in zijn ogen niet.'

'Dat is niet wat ik bedoel.'

'Mag het iets duidelijker?' Nitram schreeuwde de woorden uit. 'Jullie hebben me de hele dag verhoord, terwijl een blik op het dorp duidelijk maakt wat er gebeurd is.'

De Patroon plukte zijn brillette van zijn neus en sloeg zichtbaar geërgerd het boek dicht en zei: 'Net zei je nog dat je geen idee hebt van het waarom en het hoe. Ik kan je wel vertellen dat hoe langer er in het dorp gezocht wordt hoe onduidelijker het wordt wat er gebeurd is.'

Nitram hoopte dat het dichtslaan van het boek het einde zou betekenen van het gesprek en het begin van een lange nachtrust. De Patroon wipte van zijn stoel, borg de ganzenveer en zijn brillette zorgvuldig op in een kokertje en stak deze in zijn jas.

'Commandeur Caliste en ik hebben besloten er iemand anders bij te halen. Het is iemand van de Orde der Cantaten. Wie ze precies sturen weten we niet, maar hoe vaker ik dit verslag lees, hoe meer ik overtuigd ben dat dit iets is voor de Orde. Je mag de herberg niet verlaten.'

Het voelde vreemd om ineens alleen te zijn in dit vertrek. Het belangrijkste had hij nauwelijks kunnen uitspreken. De militaire oren hadden niet gezocht naar zijn pijn en wanhoop. Ze hadden deze juist eerder aangewakkerd. Vooral commandeur Caliste, die hem voor hetzelfde gemak voor dader leek te houden, maar de patroon van wacht bleek die mening niet te zijn toegegaan. Spoedig zou hem meer duidelijk worden. Wat zou hij te horen krijgen en wie zou het hem vertellen? Een priester? Wat moest hij met een priester? Waarom werd hem dat niet gewoon gezegd? Wat kon er zo belangrijk zijn dat zelfs de opperbevelhebber van de Militie Elite zich daarover geen uitspraak veroorloofde? Nitram hoorde op de vliering de patroon iets roepen. Het klonk als een bevel. Daarna sloeg een deur dicht. Goed mogelijk dat de patroon een betere nachtrust tegemoet ging. Traptreden kraakten. Een kort gestommel. Nitram kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en opende zijn kamerdeur net genoeg om door een kier te kunnen zien hoe een soldaat op een stoel had

plaatsgenomen. Een oude man, met een gebogen en uitgemergeld voorkomen. Hij ademde zwaar, waarschijnlijk omdat hij zojuist de trap had beklommen. De patroon had blijkbaar het vertrouwen in het vermogen van de man om gedurende de gehele nacht niet in slaap te vallen en de wacht te houden. Naast hem, tegen de muur, stond zijn blinkende zwaard en terwijl hij met een zucht van tegenzin naar de laarzen van de patroon van wacht keek, haalde hij uit zijn uniformjas een borstel.

Nitram sloot de deur. De wachter leek hem niet te hebben opgemerkt, maar misschien was dat schijn. In een hoek van de kamer lag een stapel dekens die de keukenmeid daar moest hebben neergelegd. Vermoeid liet hij zich erop neerzakken en nog voordat hij zichzelf had kunnen toedekken was hij weggeleden in een weldadige slaap.

Op het vlaggenschip Poulum Pracht werd juist het anker gelicht toen er een duif op het stuurwiel landde. De stuurman zette hem een bakje voer neer en wachtte geduldig tot de duif was uitgegeten. Het begon tevreden rondjes te draaien, hield er even mee op toen de stuurman het kokertje los peuterde en ging toen weer verder met zijn koddige bewegingen.

'Ah, een bericht van de markies,' verzuchtte kapitein Wolbar, het papier voor zich uitwrijvend op de tafel. 'Blijkbaar heeft hij eindelijk door dat onze duiven zo zijn afgericht dat ze een boodschap alleen afgeven na een goede maaltijd.' De twee onderofficieren die bij hem aan tafel zaten lachten.

'Ik geloofde dat eerst ook niet,' gaf luitenant Arenwijs te kennen, terwijl hij met een vinger probeerde een restant ruwezeebonk tussen zijn kiezen weg te peuteren.

'Ik eigenlijk ook niet,' bekende nu ook luitenant Faarcas. Bij hem hing er nog een stukje brood aan zijn baard dat vastplakte door het gaarvet dat hij er in dikke lagen had opgesmeerd. Kapitein Wolbar keek geërgerd op van het bericht. Het stukje ruwezeebonk dat zich tussen de kiezen van luitenant Arenwijs had vastgeklemd bleek een hardnekkiger probleem dan gedacht en terwijl hij nu met de lange nagel van zijn pink een nieuwe poging inzette zag hij kans al sputterend kenbaar te maken dat hij een voorstander was van de inzet van meer postduiven als koerier. Dat was sneller en veiliger. Vanwege het onbeschaamde gepeuter hoorde de kapitein het met afkeer aan en begon de manchet van zijn uniformjas af te pluizen om de wanhopige pogingen, het stukje vlees te verwijderen, niet te hoeven zien. Hij zei, terwijl hij het stukje papier in zijn hand verfrommelde: 'Menselijke koeriers worden niet uit de lucht geschoten of gelokt met voer. Ze dragen de berichten in hun hoofd als codes die ze zelf niet begrijpen. Hoe goed de duiven van de gravin van Poulum ook zijn afgericht, codes kunnen ze niet leren.'

'Voor onbelangrijke berichten zijn ze goed genoeg,' was luitenant Faarcas het met hem eens, maar zijn poging tot vleierij mislukte zonder dat hij er weet van had, want het bericht dat de kapitein zo venijnig verfrommelde, had zojuist zijn eergevoel onoverkomelijk ondermijnd.

'Het bericht is belangrijk genoeg,' dacht kapitein Wolbar. 'Ik sta voor schut, dat zootje vishalers zal me uitlachen. Nu moet de gehele vloot buitengaats.'

De kapitein verwaardigde zich echter en knikte luitenant Faarcas instemmend toe zonder op te kijken, want ook in het stukje brood met gaarvet in diens baard had de kapitein weinig trek.

'Voor de marine is de Poulumse duif echter ideaal,' zei de kapitein toen, 'want hij heeft het vermogen ontwikkeld een schip terug te vinden al heeft dat schip zich kustlijnen ver verplaatst.'

Luitenant Faarcas knikte wederom instemmend. De poging van luitenant Arenwijs begon nu een wanhopige vorm aan te nemen. Uit zijn uniformjasje had hij een klein mesje opgediept waarmee hij inmiddels de aanval op het hardnekkige stukje vlees had ingezet. Het was de kapitein niet ontgaan en omdat hij niet wilde weten hoe dat zou aflopen stuurde hij zijn beide officieren het dek op met het bevel de vloot buitengaats te brengen, zodat hij alleen in zijn kajuit bleef met een dwangbevel van Markies Leonoren. Aan een wand hing het portret van de gravin van Poulum. Verplicht in elke kapiteinshut.

'Opdat we niet vergeten aan wie we schatplichtig zijn,' ging het door het hoofd van de kapitein en er verscheen een spottend trekje op zijn gezicht. Zijn ogen dwaalden over de smeerbende op tafel. Hoe kon de gravin van Poulum verwachten in hoog aanzien te staan bij andere hofhuizen, als ze de scepter over haar manschappen liet zwaaien door dit soort smeerkezen. Waar was de discipline? Hij stelde zich voor hoe er op dit moment een officier over het dek liep met gaarvet en brood aan zijn kin en een tweede het zeil liet strijken met een vinger in zijn mond, dus besloot hij maar eens een kijkje te nemen.

Aan dek kon de kapitein echter geen tekenen van wanorde ontdekken. Het dek was geschrobd en het anker gepoetst. Zelfs

de zeilen hingen er bij alsof alle wasslagers van de Federatie zich ermee hadden beziggehouden. De bemanning buitelde niet over elkaar tijdens het zwenken van de zeilen of het troglopen van de zwenkmast en de bevelen die klonken uit de monden van de onderofficieren klonken zoals het hoorde: maritiem helder en maritiem krachtig.

De aanblik van 'het opgeborrelde zeeschuim', met hun gebral en gebrul over en weer, maakte het er voor de kapitein niet makkelijker op. Terwijl luitenant Faarcas de bevelen over het dek brulde viel het de kapitein op dat tegelijkertijd het gebrul vanuit de vissersbootjes opklonk. Zo ging dat een tijdje door. Het was de kapitein niet geheel duidelijk wat er nou precies aan de hand was totdat zijn schip dichtbij de bootjes langsij kwam. Ondertussen was hij op het achterdek gaan staan naast luitenant Faarcas die daar met luide stem zijn bevelen gaf. Nu was duidelijk te horen hoe de bemanning van de vissersbootjes elk commando imiteerden en daarna uitbarstten in een hilarisch gelach. Ze stampten daarbij zo met hun voeten en maakten zulke zwaaiende bewegingen met hun armen dat de bootjes ervan begonnen te schommelen. Met zijn handen op de rug, borst vooruit en kin omhoog vervloekte kapitein Wolbar de lallende vissers en alle vis die ze ooit nog zouden vangen.

In de middag seinde een van de fregatten van de vloot dat er een schip aan de horizon was verschenen. Niet veel later riep de uitkijker in het kraaiennest op het vlaggenschip naar kapitein Wolbar dat het om een enkel fregat ging en na even turen door het kijkglas wist kapitein Wolbar vast te stellen dat het om de Bodiva ging die zich zoals was gepland bij de vloot zou voegen. Al geruime tijd had de kapitein uitgezien naar dit bevoorradingschip dat onder bevel voer van zijn vriend kapitein Pavel. Het weerzien echter, zou geheel anders zijn dan kapitein Wolbar zich voorstelde. Hij liet seinen dat kapitein Pavel zich voor het avondmaal diende te vervoegen aan boord van de Poulum Pracht. Hij beval zijn officieren voorbereidingen te treffen voor een statige ontvangst en passende uniformen te dragen. De kok kreeg opdracht eens stevig uit te pakken en een

van zijn keukenjongens als kajuitlakei uit te dossen. Het maakte niet uit wie het was, als hij maar met vaste hand kon schenken.

Die avond kreeg de duif, die reeds zat te knikkebollen en zijn plaatsje op het grootbovenbramzeil had ingenomen, alsnog gezelschap. Er was een tweede duif op het stuurwiel geland en deze deed zich nu te goed aan zijn welverdiende bakje voer. Gewillig liet de duif toe dat de stuurman het kokertje na het zadenmaaltje los peuterde.

De sfeer in de kajuit was opperbest en reeds lichtelijk beneveld door de beste wijn uit Barel. De spijzen waren vol lof voor de kok naar binnen gewerkt en voor zover de kapitein kon nagaan waren er geen hinderlijke resten achtergebleven in de baard van luitenant Faarcas en blijkbaar ook niet tussen de kiezen van luitenant Arenwijs, zodat de kapitein zich niet behoefde te schamen tegenover zijn vriend kapitein Pavel van het nieuw aangekomen schip de Bodega. De keukenjongen bleek over een vaste schenkhand te bezitten en na het diner ter ere van de aankomst van de Bodega, liet kapitein Wolbar hem rond gaan met de sigarendoos. De dikke buik van kapitein Pavel drukte tegen de tafelrand en benam hem zodoende het genot van het inhaleren van de sigarenrook. Hij schoof zijn stoel iets naar achteren en klopte wat as van zijn rode glanzende vest met zijn eigen meegebrachte servet. Met een gezapige grimas verzekerde hij kapitein Wolbar: 'Je hebt een geweldige kok.'

Een instemmend gemompel klonk op.

'Vooral de hampastei was overheerlijk,' vervolgde kapitein Pavel. 'Laat die goede man eens halen, ik heb zelden zo genoten van een hampastei.'

Kapitein Wolbar gebaarde de kajuitlakei dat hij de kok moest gaan halen en niet veel later stond de kok glanzend van trots in de kajuit de complimenten hoogstpersoonlijk in ontvangst te nemen. Luitenant Faarcas prees de gepekeldde zeebrassen en het garnituur van bosbessen en bramhopsla. Luitenant Arenwijs vond dat uiteraard ook, maar was vooral gecharmeerd van de

fruitige wiegebessensaus, die de kok volgens hem maar niet rijkelijk genoeg had kunnen laten vloeien; het had zo'n opgewekt kriebelend gevoel teweeg gebracht in zijn maag. Luitenant eerste klas Benenfraaier kon dat eveneens beamen en luitenant Faarcas haastte zich om zich aan te sluiten bij het rijtje liefhebbers van wiegebessensaus. De kok genoot zo van de aandacht dat het uitgesloten leek dat hij ooit nog op eigen initiatief de kajuit weer zou verlaten. Het bracht kapitein Wolbar in een wat geprikkelde stemming en verzekerde de kok dat het eten was zoals het altijd was. Kapitein Wolbar wenkte de kok dat het zo wel genoeg was geweest, maar op dat moment gaf kapitein Pavel, die vond dat hij nu ook eindelijk mocht, met een hand een stevige klap op de tafel. Door de klap had niemand gehoord dat er even op de kajuitdeur werd geklopt en dat de stuurman binnen was gekomen. Hij gaf kapitein Wolbar het kokertje met het nieuwe bericht en verdween terstond.

'En weet je wat alles overtrof?' begon kapitein Pavel uit het niets en nam een lange teug van zijn sigaar die daardoor oplichtte en de glans op zijn bolle wangen rood deed opgloeien.

'De hampastei. Zo hartig, zo verrukkelijk gekruid.'

Allen, behalve kapitein Wolbar, die eerst zonder en nu met monocle het bericht las dat voor hem op tafel lag, keken spijtig naar hun lege bordjes waar de hampasteitjes op hadden gelegen.

'En....,' voegde kapitein Pavel er overvloedig aan toe en hij wachtte even om de spanning te verhogen, 'heerlijk zoutig gemarineerd.'

De kok sudderende van genot en veroorloofde zichzelf een grapje: 'Dat zal mijn angstzweet zijn geweest.'

Kapitein Pavel schuddebuikte zo tegen de tafeland dat de wijn in de bokalen ervan rimpelden, en de anderen bulderden mee, behalve kapitein Wolbar die vond dat de kok zich nu wel genoeg vrijheid had gepermitteerd. Hij wenkte hem te gaan.

'Vanaf nu zal de wijn ons zuur smaken, heren,' sprak kapitein Wolbar en hij las het bericht voor.

Het nieuws over Barel maakte de hoofden weer op slag nuchter. 'Het bericht is afkomstig van de prefect in Domske en opgesteld in